

jucării de Al.T. Popescu, abordând alte tehnici de mânuire, altfel de păpuși (în realizarea cărora meritul este împărțit cu Cristina Pepino), altfel de raporturi actor–text–păpușă–spectator.

Tot în cadrul acestui parteneriat cu UAT, Teatrul Ariel a fost gazda spectacolelor-examen ale studenților la regie și scriere dramatică în cadrul „Nocturnelor teatrale”. Când în sală, când în *underground*, spectatorii au apreciat „noul val” teatral ce vine dinspre școala din Târgu Mureș. Pentru că, așa cum a afirmat Cadariu, „studenții au crescut energiile Teatrului Ariel”.

Și pentru că aceste proiecte comune ale Teatrului Ariel și ale UAT, ca și cele ce vor veni, *trebuiau să poarte un nume*, li s-a spus Caleidoscop – echipa de coordonatori fiind formată din, Oana Leahu, decanul Facultății de Teatru a UAT, conf. univ. dr. Alina Nelega și Harsányi Zsolt. Este un „Program de cercetare și creație în domeniul artelor spectacolului de teatru, având ca scop explorarea artei teatrale a secolului XXI și implicarea acesteia în social ca *teatru prezent*” – aflăm din materialul de prezentare pus la dispoziție de organizatori. Un exemplu pozitiv pentru continuitatea actului de învățământ teatral, pentru perpetuarea stării de căutare și pentru formula de echipă în care funcționează teatrul.

Dar, cu toate acestea, poveștile clasice ale copilăriei nu au fost nici uitate, nici abandonate. Secția română a scos la rampă două spectacole cu păpuși: *Dragostea celor trei portocale* după Carlo Gozzi, dramatizarea și regia Georgeta Lozincă, și *Lampa lui Alladin* în regia Oanei Leahu, ambele în scenografia semnată de Eugenia Tărășescu-Jianu. Secția maghiară ne-a delectat cu o variantă (aproape) parodică, plină de umor și vitalitate a *Scufiței Roșii*, semnată și regizată de Király István.

Nici cartea de teatru n-a fost ocolită, Radu Țuculescu lansându-și volumul *Bravul nostru Micșa*, despre care Sorin Crișan a afirmat că „volumul nu este sortit să fie literatură, ci se vrea jucat.”

Una peste alta, în cele patru zile petrecute la Întâlnirea cu „Ariel” de la Târgu Mureș, din 14 până în 17 iunie 2010, am respirat în ritmul teatrului.

PLOIEȘTI

Mircea GHIȚULESCU

La teatru cu liceenii

Un mod mai bun de a învăța carte decât unul însoțit de bucurie și curiozitate nu există. Este prima observație ce se impune în legătură cu **Festivalul de Teatru al Liceenilor de la Ploiești**, organizat de Casa Municipală de Cultură „I.L. Caragiale” prin interesul lui Gelu Ionescu, poet refugiat în modestie, prieten cu toți liceenii din oraș pe teme de teatru și literatură. Ei joacă teatru învățând, vorba lui lenăchiță Văcărescu, dar își satisfac și instinctul de a se expune. Pe lângă tradiționalul (are deja șapte ani de viață) Festival de teatru pentru liceeni, și-a atașat un concurs literar care descoperă mici scriitori prin toate colțurile țării.

De data aceasta nu Ploieștiul, capitala Festivalului, nici Sinaia din apropiere, au cucerit laurii, ci elevele din *Trupa Gong* a Școlii „Mihai Eminescu” din Roman (Marele Premiu) cu o foarte bună adaptare după *Five o' clock* de I. L. Caragiale. Gabriela Soltuz în *Mița Protopopescu* era aproape de profesionism (Premiul pentru interpretare

feminină), iar colega ei, Andreea Gherghel, a compus un personaj dezarticulat, ca o marionetă de cârpe, în rolul *Autorului* și a obținut Premiul de popularitate.

M-au impresionat prin acuratețea limbii și solemnitătea ținutei trupa *Entuziaștii* din Gheorgheni (Premiul I) care au pus în scenă un text original cu implicații filosofice intitulat *Pe tărâmul femeilor* în care Omul îi cere socoteală lui Eros că s-a născut. Patru panouri în fundal pe care se proiectau corpurile actrițelor în poze coregrafice țineau cu succes loc de decor.

Casa de pe graniță, un text dificil al lui Slawomir Mrożek, a fost pusă ingenios în scenă de Gabriel Petre la Casa de Cultură din Plopeni (Premiul al II-lea) într-o formulă statică ce se dovedește, de fapt, foarte sprințară. Actorii, vreo zece-doisprezece, stăteau cu toții pe două bănci, ca la fotbal, dar își schimbau locurile în mare viteză. Robert Bunea în rolul *Soțului* (Premiul de interpretare) era cum nu se poate mai prompt, cu replica pe secundă.

Am avut parte și de o tragedie lungă cu *Nunta însângerată* de Federico García Lorca (Premiul al III-lea), interpretată de trupa autonomă *Interior* din Ploiești, cu o bună idee scenografică, un cerc purpuriu cu obsesia cromatică a roșului aplicată pe toată viziunea spectacolului (Premiul pentru decor). Raluca Mihaela Toma, în rolul *Mamei (Dona Tejana)*, are o voce dramatică foarte ofertantă, iar Eduard Popescu, în rolul lui *Leonard*, avea o ținută distinsă și atrăgătoare prin discreție.

Un umor nebun (involuntar, oare?) au avut Daniela Uță și Alexandru Duică de la Grupul Școlar „Voievodul Mircea” Târgoviște în spectacolul lor „haios” cu *Conul Leonida față cu reacțiunea* de I.L. Caragiale. Au schimbat în mod comic raportul de forță dintre cei doi soți. Efimița nu mai este admiratoarea fără rezerve a soțului ei („păi, cum le spui tu, bobocule!”), ci îl păruiește cu nădejde. Spectacolul nu a primit altceva decât un premiu de popularitate, dar nimeni nu crede că cei doi protagoniști vor deveni actori. Ei s-au jucat de-a teatrul ca la o petrecere cu bere.

Foarte sofisticat și evident, pretențios, spectacolul cu *Azilul sufletului*, scris și regizat de Cristian Georgescu (Colegiul Economic „Virgil Madgearu” Ploiești), ne-a speriat prin răcnete și strigături, dar era un „teatru-dans” cu tremurici, cu costume albe și negre destul de îngrijite, dar prezumțios pe ideea unui ritual yoghin ori satanist care se încheie cu o moarte simulată. Cristian Georgescu își exprimă în mulți decibeli un soi de misticism inconfortabil.

Am văzut doi eventuali actori la echipa buzoiană de la Grupul Școlar Industrial „Grigore Moisil”. Florin Gheorghe (Premiul pentru popularitate) este o „figură”, are o „moacă” de teatru din vechea galerie a comicilor francezi suficienți prin simpla apariție ca Bourvil sau Funès, iar la noi cu Birlic, Jean Constantin și alții. Nu a făcut mai nimic în monologul lui Spiridon din *Noaptea furtunoasă*. S-a plimbat puțin prin scenă, a spus două vorbe (mai bine nu le spunea), dar l-a făcut pe Spiridon.

O investiție poate fi trupa *Drama Total* a Casei de Cultură a municipiului Ploiești. Este la început de drum, dar *Comedie fără sfârșit*, spectacolul lor, este modular și, oricând, se pot corecta, adăuga și ajusta piese, scene și personaje. Mititica Alexandra Robescu, dar și serioasa Andreea Riciu, ca să nu mai vorbim de alte energii în curs de descătușare, sunt speranțe ale trupei *Drama Total*.

Ne-am simțit ocrotiți sub acoperișul Teatrului „Toma Caragiu” din Ploiești pe care Lucian Sabados l-a adus pe locul doi-trei, după Sibiu, în topul teatrelor nebucureștene.